



Jihomoravský kraj

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

MANGO

školní občasník Moravského gymnázia Brno s.r.o.
podzim 2012





Jihomoravský kraj

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

OBSAH

Beseda s Petrou Soukupovou	3
Exkurze 4. ročníků do Prahy 17. – 19. října 2012	4
Beseda s Ivanem Krausem	8
Ukázky prací studentů vybraných ze tří kol projektu 2012	11
Článek studentů „Otaku... if you don't know what it means, you probably aren't one.“	18
Rozhovor se Zdeňkem Rotreklem	21
Rozhovor se slečnou profesorkou Ivanou Závodníkovou	23
Rozhovor s profesorem Mgr. Milanem Kalandříkem.....	27

Návštěva MG Petra Soukupová, beseda

Koncem školního roku navštívila naši školu spisovatelka Petra Soukupová. I přes svůj mladý věk je Petra Soukupová držitelkou několika prestižních cen na poli literatury. Za svůj prozaický debut *K moři* získala Cenu Jiřího Ortena, byla nominována na Cenu Josefa Škvoreckého a cenu Magnesia Litera. Poslední triptych povídek *Zmizet* získal cenu Magnesia litera - Kniha roku.

Autorka zahájila besedu autorským čtením z knihy *K moři*, po kterém měli studenti prostor k dotazům. Téma následující besedy se netýkalo pouze její literární tvorby, ale také její současné práce televizní scenáristky a dramaturga. Studenti tak měli možnost nahlédnout do scénářistické kuchyně několika úspěšných seriálů, na kterých se Petra Soukupová podílela. Dozvěděli se, jak takový seriál vzniká, kolik scénáristů se na seriálu podílí nebo do jaké míry sama autorka rozhoduje o osudu jednotlivých postav. Třeba se některý ze studentů nechal inspirovat a vydá se podobnou cestu. Držíme jí palce.



Z názorů žákyně naší školy ...

Bylo to fajn, povídala o sobě a o začátcích psaní. Působila velmi sebevědomě. Uvidíme, třeba na naši školu opět zavítá.

Katka Adamcová, tercie



Exkurze 4. ročníků do Prahy 17. – 19. října 2012

Ve středu 17.10.2012 jsme v počtu 41 studentů navštívili hlavní město Prahu. V plánu jsme měli zhlédnout jak historické památky, tak divadelní představení. Hned první den, po asi tři hodinové cestě vlakem mlžným oparem, nás přivítalo slunečné počasí a klid Vyšehradu. Čekala nás příjemná procházka a mnoho zajímavých zákoutí vyšehradského hřbitova. Tolik slavných lidí na jednom místě, kteří mají tolik společného, je opravdu snad jenom tam. Adaptace v metru nám všem trvala jen chvíli, a tak jsme se mohli vydat do víru velkoměsta. Většina z nás zvolila individuální procházku po Václavském náměstí a následný přejezd na ubytování. Bydleli jsme na Smíchově, na ulici Klamovka.



INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Bydlení to bylo studentské, plně dostačující našim potřebám. Po vybalení věcí a převlečení do formálního oblečení jsme již zamířili do hudebního divadla Karlín, kde na nás čekalo příjemné překvapení v podobě paní profesorky Stříbrné, bývalé, velmi oblíbené pedagožky na Moravském gymnáziu, a představení Jesus Christ Superstar. V představení zazářilo mnoho muzikálových hvězd mj. Kamil Střihavka a Bára Basiková. Písně byly chytlavé, a to do takové míry, že si většina účastníků zájezdu prozpěvovala melodie stále dokola. Představení se většině velmi líbilo. A tak jsme se už těšili na další den a další představení.

Druhý den jsme ráno navštívili Staroměstské náměstí a následně jsme zavítali do Židovského muzea města Prahy. Součástí prohlídky muzea byla návštěva několika synagog a židovského hřbitova. Dozvěděli jsme se mnoho zajímavého o judaismu, holokaustu i něco z běžného života židovské populace. Následoval rozchod na oběd a volno, které většina z nás věnovala brouzdání malebnými uličkami staré Prahy. Večerní divadelní představení Marie Stuartovna budilo v mnohých příjemné očekávání díky velmi zajímavému hereckému obsazení (Dagmar Havlová, Jan Šťastný aj.). Divadlo na Vinohradech nás vítalo příjemnou atmosféru a krásnými interiéry. Samotné představení bylo hodně rozporuplné. Moderní pojetí na historické téma způsobilo velký rozsah ohlasů, od těch ryze záporných po ty nadšené a kladné. Bohužel u většiny z nás představení zklamalo očekávání.

Poslední den naší návštěvy jsme absolvovali exkurzi s výkladem ve Stavovském divadle, vyslechli jsme mnoho zajímavých informací vměstnaných do krátkého časového bloku z důvodu nastávající zkoušky slavné hry Revizor. Následný rozchod v centru nám umožnil zhlédnout Pražský hrad, Karlův most a uskutečnit poslední pražské nákupy.

Praha je opravdu krásné historické město. A na zpáteční cestě nám nezbylo, než konstatovat, že to byl báječný výlet, na kterém jsme všichni utužili třídní a mezitřídní vztahy a který jsme si náležitě užili.

Zpracovaly: Tereza Křížová, Kristýna Zigmundová, třída 4A

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ



První den – návštěva Vyšehradu



Hudební divadlo Karlín: Jesus Christ Superstar

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ



Druhý den – prohlídka centra Prahy, Staroměstské náměstí



Židovský hřbitov je překvapivě v centru Prahy. Má zvláštní kouzlo, obzvláště prý na podzim



Jdeme na prohlídku Stavovského divadla



Poslední den – na Karlově mostě

Beseda s Ivanem Krausem

V úterý 15. května 2012 mezi nás zavítal spisovatel Ivan Kraus. Na besedu ho doprovázela jeho žena, paní Naďa Munzarová. Studenti znají spisovatele především jako autora humorných povídek a samozřejmě jako bratra z médií známého Jana Krause.

Úvodem přečetl úryvek z jedné z povídek a potom už následovala neformální beseda provázená typickým „krausovským“ humorem. Zajímavě promluvil o své emigraci ve Francii, těžkých začátcích v Paříži, ale i o vlastní rodině, ze které mimo jiné čerpá náměty pro své povídky.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Nakonec následovala autogramiáda a krátké focení.

Jelikož jsem četl několik knih od tohoto autora, tak jsem se velice těšil na tuto besedu a byl jsem příjemně překvapen jejím průběhem a obsahem. Obzvláště se mi líbilo, jak byl pan Kraus velmi milý a povídal některé velmi zajímavé příhody ze svého života. Také mě moc potěšilo, když předčítal úryvek ze své knihy. A opravdu jediné, co bych besedě vytkl, byla její délka, mohla být i trochu delší. Jinak to bylo moc pěkné a záživné a jsem rád, že jsem se jí mohl zúčastnit.

T. Humeňanský, tercie



Ivan Kraus podepisuje studentům...



Společné foto

Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ



*Studenti čtou a píší noviny – projekt Moravského gymnázia
ve spolupráci s Mladou frontou Dnes...*

Podzim 2012 – ukázky prací vybraných ze tří kol projektu Šťastný život

Šťastný život si přeje pro sebe i své blízké každý člověk. Šťěstí ale bohužel není trvalý stav. Jde o mozaiku šťastných okamžiků a příznivých okolností. Každý si představuje pod pojmem štěstí něco jiného.

Šťěstí mám já, protože jsem se narodil z lásky hodným rodičům. Jsem zdravý, mám kolem sebe lidi, kteří mě mají rádi. Mám hezký domov, zázemí, jistotu. Někam patřím, nejsem sám. Radosti i starosti prožívám s rodinou. Bez rodiny si svůj život neumím představit. Takový život by mi připadal smutný, ochuzený, neúplný. Jednou bych si i já chtěl založit svou rodinu, oženit se, mít děti. Ale to je ještě daleko.

I člověk bez rodiny snad může prožít šťastný život, ale pokud je upřímný sám k sobě, alespoň občas si přizná, že mu něco chybí. Takový člověk pak hledá nějakou náhradu za chybějící vlastní rodinu. Věnuje se kariéře, studuje, cestuje, chová zvířátka. Rád pracuje s dětmi a mladými lidmi. Ale v podstatě je sám. Čeká ho smutné stáří a samota.

V práci tráví lidé třetinu života. Je velké štěstí, pokud člověk práci má a vykonává ji s láskou. Taková práce prospívá jemu samotnému i všem okolo. Také práce může člověku přinášet okamžiky štěstí, společenské postavení a uznání, zvyšuje sebevědomí, zajišťuje určitou životní úroveň jemu i jeho rodině. I já bych jednou chtěl mít práci, která by mě bavila a zároveň i dobře živila.

Zatím ještě nemám konkrétní představu, zatím je vše nejasné, vzdálené, zatím je vše jen v podobě snů. Ale i sny mě mohou motivovat k lepším výkonům ve škole. Zvládnout školu je můj nejbližší a zcela jasný cíl. Bude to boj, ale chtěl bych to dokázat nejen mamce, rodině, ale hlavně sobě. Škola je teď pro mě vlastně tou prací, která mě má dovést k naplnění mých představ. Mám štěstí, že mohu chodit do školy, studovat. Nerad to říkám, nerad si to přiznávám, ale je to tak.

David Šilhavý, 1.B



INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Já ve světě Facebooku

Kamarádka: Ahoj, jak se máš? ☺

(Co si myslím: Je mi strašně. Můj život se hroutí, v nikom nevidím oporu, hrozí mi vyhazov ze školy...)

Já: Ahoj, jo fajn a co ty?

Lež, přetvářka, bolest... i tyto výjevy se skrývají za obrazovkou vašeho kamaráda a vy o tom nemusíte mít nejmenší ponětí. Zíráte na modrou kolonku chatu, z něhož se na vás vesele pošklebují nejrůznější „smajlíci“ a vám nezbyvá, než jim věřit.

Říká se, že konverzace a mluva obecně je základem všeho, ale dá se opravdu ťukání do klávesnice považovat za skutečnou mluvu?

Když na Facebooku hrajete, jak vesele venčíte svého mazlíčka po parku a sbíráte žluté penízky, abyste si mohli pořídit další jistě zajímavé věci, nenapadlo vás, třeba aspoň jednou jedinkrát, jak absurdní to je?

Proč celý den prosedět u obrazovky, když je venku tak krásně? Sejít se s přáteli, nebo se třeba jen na pár chvil zastavit a podívat se na krásy kolem sebe. Zářící slunce odrážející svůj svit v kalné vodě inkoustové kaluže, barevné podzimní listí zbarvené nejrůznějšími barvami snášející se pomalu k zemi, čerstvý vzduch ve vašich plicích a dotyk světa ve vaší dlani. Celý život prolétneme bez povšimnutí, ale co vzpomínky a zážitky? Vážně si myslíte, že si ve stáří vzpomenete, jak jste měli krásné vztahy s tři-sta lidmi na vašem profilu? Já se tedy s takovou myšlenkou smířit nehodlám, a vy?

Eva Konečná, 1.A

Jak si představují inteligentní domy budoucnosti a jaké funkce takových domů by se mi líbily (i když třeba ještě neexistují)?

Domy budoucnosti budou určitě napěchované množstvím technických vymožeností. Některé tu budou za chvíli, jiné se zase budou muset několik dalších desetiletí zdokonalovat, než přijdou do našich domácností, ale určitě jednoho dne se stanou sci-fi představy o domu budoucnosti realitou. Již pár let se přemýšlí o využití robotů v domácnostech. Podle mě se jednou bez těchto pomocníků neobejdeme. Ať už by měli uklízet, umývat nádobí, spravovat alarm, vařit, hlídat děti anebo spárovat ponožky. Je jasné, že zmíněné vymoženosti potřebují také docela veliký zdroj energie, a tak bychom potřebovali vyvinout nějaké lepší zdroje energie, než máme dosud. Co víme, třeba vše bude jednou fungovat pouze na vzduch, to by byla ta lepší varianta, ale může se také stát, že budeme stále závislí na elektrické energii, ale pak bychom potřebovali vyvinout efektivnější výrobu.

Dále by v domě neměl chybět centrální počítač, který by měl „pod palcem“ od zabezpečení objektu, přes zajištění vaší zábavy až po informování vás, že se venku ochladilo. Počítače určitě budou vládnout domácnosti, i když si myslím, že počítač jako takový bude velmi malý a výkonný. Však již v dnešní době zaznamenávají velký rozmach stále rychlejší a lehčí počítače a jednou to snad dopadne tak, že budeme nosit počítač v našem těle, který nám umožní být neustále online a uniknout z reality. Samozřejmě, že vše budeme synchronizovat s domácím počítačem, kde budou uloženy rodinné fotky, videa z dovolené nebo bude možnost tam psát vzkazy, podobně jako teď na ledničku.

Zkrátka a dobře, domy budoucnosti mohou vypadat velmi různě, určitě se zde bude používat hodně lehkých materiálů, různých moderních designů a estetických vychytávek. První místo v našem budoucím domě a životě bude určitě mít technika.

Iva Riederová, 3.A

O úspěchu

Primárním úspěchem je být zdravý. Vždyť jedno přísloví říká: „*Zdravý člověk má tisíce přání, ale nemocný jen jedno.*“ Až potom si mohu klást vyšší cíle. Myslím, že radovat se ze všedních maličkostí, je dobrý začátek. Zásadní je si neklást přemrštěné ambice, ale postupovat po jednotlivých malých krůčcích. Základem je činnost a někdy také odříkání. Ale potom je to krásný pocit, když se dostaví kýžený výsledek. Jiné jsou úspěchy v kariéře a jiné v běžném životě. Velkou výhodou je mít doma spokojenou rodinu, která vás podpoří, pomůže a také pobaví, protože „*smích léčí*“. V takové dobré atmosféře člověk nachází i velkou inspiraci pro svou práci. Úspěchem je mít i dobré vztahy v pracovním kolektivu. Vždyť s dobrými lidmi se i dobře komunikuje a dobře spolupracuje. Vznikají tak i přátelské vazby. Výhodou také je, když potkám člověka, který má podobné zájmy nebo názory jako já a můžeme si tak spolu o čemkoli povídat. Co více si přát? A jsme opět na začátku, být zdravý... To je úspěch.

Jakub Kříž, 2.B

Co budu dělat za 20 let?

Sám zatím nevím. Rád bych šel na vysokou školu, ale nejdřív musím zvládnout tu střední. K tomu potřebuji, abych se naučil učit. Střední škola je vlastně příprava na vysokou školu. Pokud se mi podaří střední školu úspěšně dokončit, rád bych šel později na vysokou školu.

Za 20 let už mi bude 36 let. Rád bych vykonával povolání informatika. Chtěl bych žít v České republice poblíž Brna, protože už jsem zvyklý na okolí Brna a relativně teplé podnebí. Nechtěl bych žít mimo Evropu. Chtěl bych mít rodinu a nějaké děti. Taký představa žít v domě se zahradou je lákavá, ale trochu mě děsí spousta práce, kterou teď v paneláku nemusím dělat.

Ve svém volném čase bych rád cestoval, a proto bych se chtěl naučit pořádně cizí jazyky. Kromě angličtiny a němčiny se mi líbí francouzština. Z Evropy mě lákají Anglie, Francie, Rusko. Chtěl bych se podívat i mimo Evropu – například do Ameriky a Japonska, na Severní pól nebo na poušť Gobi. Líbí se mně i naše příroda, rád chodím po horách. Pokud bych v budoucnu zrovna necestoval, tak bych se věnoval počítačovým hrám, protože mě baví hrát strategické hry, kde se musí vymýšlet taktické plány. Kdybych žil ve středověku, asi bych se nejspíše stál generálem v armádě.

Do roku 2032 se ještě může přihodit spousta věcí, které ovlivní moje plány. Staří Mayové předpověděli, že datum 21. prosinec 2012 bude pro lidstvo znamenat nějakou změnu. Já věřím, že to nebude konec světa. Myslím, že konec světa nenastane ani v roce 2020, kdy má podle předpovědi vybuchnout super vulkán v Yellowstonském národním parku v Americe. Kdyby k tomu náhodou došlo, tak by na Zemi klesla teplota, což by mohlo donutit lidstvo se přestěhovat na jinou planetu – třeba na Mars. Věda v té době už bude na vyšší úrovni a to, co je teď nemožné, za 20 let klidně už může být reálné. Já sám si ale přeji a věřím, že za 20 let to na Zemi bude vypadat stejně jako dnes, a že kromě vyspělé techniky si dokážeme uchovat i přírodu a památky, aby i naši potomci si dokázali představit, jak žili naši předkové a jak jsme žili my.

Jan Hakl, 1.A

Já za 20 let

Do jaké míry jsou vyšší ambice zdravé, škodí příliš vysoké cíle?

Kdysi jsem slyšela, že logika člověka dostane z bodu A do bodu B, kdyžto představivost ho dostane všude. Paradoxní ovšem je, že když chcete něčeho dosáhnout, potřebujete k tomu nejen dostatek fantazie a odhodlání, ale také vůli a sebezapření, abyste byli schopni věci dotáhnout do zdárného konce. Kromě velké porce štěstí, musíte být připraveni také ledacos obětovat.

Osobně jsem se nikdy za příliš ambiciózní nepovažovala. Spíš jsem byla už jako malé dítě vždycky hodně soutěživá a nerada jsem prohrávala. Není se čemu divit, protože když jednou okusíte ten sladký pocit vítězství, nechcete se ho vzdát a spokojit se s něčím menším – s druhým místem. Ve chvíli, kdy dosáhnete něčeho, po čem jste dlouho toužili a tvrdě jste kvůli tomu dřeli, často již nedokážete slevit ze svých ostatních cílů. Soutěživost se přelije v touhu být v něčem lepší a lepší. Přesně v tomhle místě vznikají ambice, z pocitu, že vám něco chybí, z nedostatku. Toužíte po něčem víc. Vznikají v tom nejslabším místě, kde si nevěříte, opět z nedostatku a z touhy – z touhy v něčem vyniknout. Jednoduše řečeno, člověk dostává potřebu si dokázat, že na to má.

Problém nastává v momentě, kdy vám vaše vlastní snaha něco získat nebo něčeho dosáhnout začne přerůstat přes hlavu. Nevidíte a neslyšíte, jen se slepě ženete k cíli. Zběsilý hon vás nenechá ani na chvíli vydechnout, protože vzdát se nebo prohrát nepřipadá v úvahu. Okusit prohru bývá totiž zatraceně těžké, ale přesto to nemusí být tak úplně na škodu. Jak se říká, cesta občas bývá důležitější než samotný cíl a díky ní se toho člověk dokáže hodně naučit pro příště.

Jestli jsou vysoké ambice škodlivé, každý si odpoví sám. Pokud je máte, je to těžké, protože člověk zkrátka nemůže mít všechno. Na druhou stranu, to, že jste pro něco schopni udělat maximum, je něčím, co vás nutí jít dál přes všechny překážky a nástrahy. Když něčemu věříte a věříte sami sobě, cesta vašim snům je otevřená. Stále je tady totiž vědomí, že se jen tak nevzdáváte a bojujete. A to je velmi důležité.

Kristýna Štastná, 3.A



Jihomoravský kraj

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Virtuální život

Facebook se stává samozřejmostí pro každého moderního člověka a jen málokdo pod nátlakem okolí tomuto „fenoménu“ odolá. Sám o sobě by facebook měl být místem pro rychlou komunikaci a tuto vlastnost plní více než dobře, na stranu druhou je to místo plné pomluv, falše a v neposlední řadě se z něj stala záchranná brzda, co se lidských vztahů týče.

Napsat si „status“ o tom, co děláme ve svém volném čase, není nic špatného a ani nebezpečného, pokud facebook používáme správně. Záleží pak, do jak velkých podrobností zacházíme. Vložit na stránky svou fotku taky nemusí být problém, ale v této době každému facebookovému uživateli polichotí komentář o vypracovaném tělu nebo o dalších částech těla (ať už jsou opravdu jejich nebo ne).

Já osobně trávím svůj volný čas venku, takže problém odejít od počítače nemám, každopádně ho považuji za důležitou část mého života, protože se stává i neodmyslitelnou pomůckou do školy a pravidelně ho využívám pro hledání informací o tématech, které mě zajímají.

Upřímně závidím každému člověku, který se k facebooku ještě nedostal a nebo nemá potřebu se do tohoto „virtuálního světa“ položit. Mám dojem, že takovýto člověk v podstatě o nic nepřichází, a navíc si ušetří spousty nervů, protože sledovat každodenní „příběhy“ jeho uživatelů někdy stojí dost sil.

Mezi tyto lidi ještě pořád patří mí rodiče, kteří si facebooku nijak nevšímají, ale pokud by k tomu někdy došlo, asi bych neměl problém s nimi na síti komunikovat. To, že k tomu asi nikdy nedojde, je ovšem dobře.

Jednou si i já svůj účet zruším, ale zatím mi to okolnosti nedovolují, jelikož i facebook je spjat s mým studiem. Každopádně se na ten den, kdy naposledy na facebooku kliknu, moc těším.

Lukáš Leffler, 1.A

Zajímavý článek našich studentů

„Otaku... if you don't know what it means, you probably aren't one.“

Otaku – slyšeli jste někdy to slovo? Už vám nějaká vaše spolužačka či spolužák řekl „Jo, jsem otaku.“? Nebo jste jen náhodně brouzdali po internetových stránkách a narazili na nějaké „kreslené chujoviny“?

Na začátku vás musíme vyvést z omylu – ne, „Otaku“ není název nějaké sekty. Nejedná se o skupinu náboženských fanatiků či magorů s nožem v ruce. Nejsme drogoví dealeri ani nepálíme alkohol. A, pokud jste více informovaní – ne, nejsme ani duševně choří jedinci, dívající se na kreslené pohádky. A pokud jste ne zrovna dobře informováni, ale přeci jen informováni – ne, nejsme ani „nadržení úchylové“ s jednou rukou v kalhotách a s druhou na myši.

Dle chytré tetičky wikipedie má slovo „otaku“ původ v japonském označení pro cizí dům či rodinu. Později se ale toto slovo začalo využívat v souvislosti s úplně jiným oborem věcí.

Když řeknete toto slovo v Evropě či Americe a budete mít po boku někoho znalého, hned vám představí osobu se zájmem v anime a manze (k těmto pojmům se dostaneme později). Pokud tento pojem ale řeknete v Japonsku, dotyčná osoba se urazí. Proč? Protože v Japonsku je tento pojem brán jako urážka. No, přesněji řečeno, pro ně toto slovo označuje jakoukoliv osobu s jakýmkoliv, až fanatickým, zájmem v jedné věci.

Již jsme zmínili pojem „anime“ a „manga“. Možná víte, co to je, možná také ne. Je ale naší povinností vás s těmito pojmy obeznámit trochu více. Přeci jenom, nechceme, abyste házeli Sword Art Online, Higurashi no Naku Koro Ni, Boku no Pico, Pokémony a Naruta do jednoho pytle.

Anime je, laicky řečeno, kreslený japonský seriál, využívající styl kresby zvaný „manga“. A manga? To je zase komiks (či přímo styl kresby), pro který jsou typické velké oči a neobvyklé barvy vlasů postav.

Co že nás vlastně na tom tak baví? To byste se museli zeptat jednotlivců. Hlavní ale je, že to, co najdete v hraných podobách, najdete i v anime – a hodně často i s lepším příběhem. Je libo romantická komedie

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

ze školního prostředí, akční film z druhé světové války, fantasy v imaginárním světě či nějaká válka gangů?

Jak vlastně takového otaku poznat?

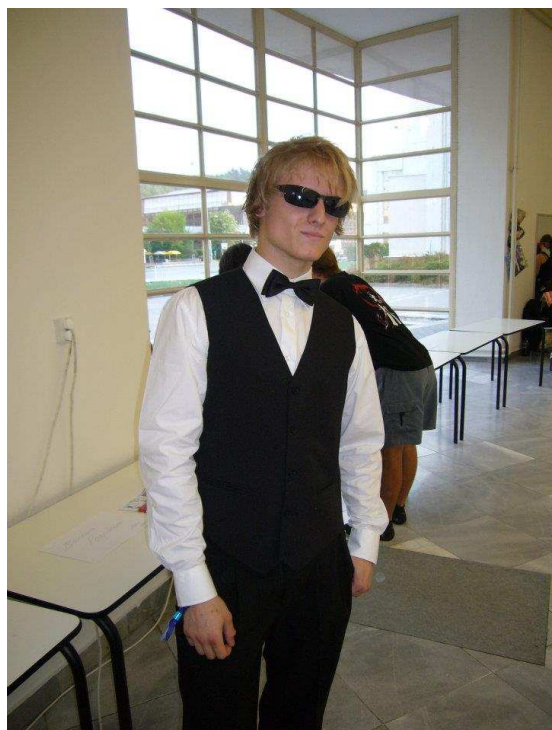
1. Podívejte se mu na tašku. Má na ní placky? Jsou na těch plackách obličej ve stylu manga? Ano? Otaku objeven.
2. Stoupněte si v knihkupectví k regálu s komiksy. Stojí tam nějakí lidi, kteří kritizují český přepis japonských jmen? Ano? Otaku objeveni.
3. Poslouchejte, jak mluví. Používá slova jako „kawaii [kavají]“, „pruwesome [průsm]“, „sugoi [sugoj; sugé]“, „itadakimasu [itadakimás]“ či řvou něco na způsob „KESESESESE!“, „Nipááá“, „Nyaaaa“ nebo „Dattebayo!“? Ano? Otaku objeven.
4. Poslouchejte, jak ho oslovují ostatní. Volají na něj jmény typu „Yuki“, „Inoue“, „Neko“, „vložte libovolné jméno-chan“? Ano? Otaku objeven/i.

Klid, drazí čtenáři, Otaku nekoušou. Můžou vám sice připadat pobláznění, vyšinutí a... no, prostě divní, ale pokud nenarazíte na nějaký odstrašující případ, tak se vám nic nestane. Přeci jenom – jsme to samé, co filmoví maniaci. Akorát ty naše filmy jsou kreslené a pochází z Japonska, nic víc v tom není.

Na fotkách níže máte možnost vidět jeden z českých otaku-srazů, brněnský AnimeFest a jednu z charakteristických činností – cosplaying (Costume-Play – převlékání se za oblíbenou postavu; vcítění se do její role).

Anna Floriánová, Jana Kremzová, 1.A

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ



Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.

Rozhovor se Zdeňkem Rotreklem

Dne 13. 11.2012 jsme vyzpovídaly našeho pana profesora angličtiny. Dennodenně ho potkáváte na chodbách, ale teď se o něm můžete dozvědět i něco víc ...

Proč jste se rozhodl učit na MG?

V té době, kdy jsem hledal práci, mi MG nabídlo nejrychleji a za nejlepších podmínek toto místo.

Jaká je vaše nejoblíbenější barva?

Světle modrá, protože vypadá jako nebe.

Nejoblíbenější kus oblečení?

Všechno oblečení, o kterém nemusím přemýšlet, jak vypadá, protože já se nerad oblékám, abych vypadal dobře. Takže, když se nemusím trápit, jak to vypadá.

Čím jste chtěl být, když jste byl malý?

Když jsem byl malý, tak jsem chtěl hrozně dlouho být námořníkem. Mě strašně lákalo plavit se na mořích a do dalek.

Jak dlouho tady učíte?

Učím tady osmý rok.

Jste z Brna?

Původně ne, původně jsem z Mokrého. Ale posledních patnáct let bydlím v Brně.

Máte v plánu něco jiného než učit?

Zatím ne, mě učení doopravdy baví a naplňuje. Jsem spokojený jako učitel.

Máte čas na rodinu, při všem tom učení?

To je hodně náročné. Vždycky se snažím co nejvíce času trávit s rodinou, být s nimi, když to jde. A snažím se testy opravovat někdy po ránu, nebo když je volná chvíle.

Máte nějaké domácí zvíře?

Přímo doma nemáme žádné. Ale po dvoře nám běhají dvě kočky a tři morčata. A potom máme zahradu a na zahradě máme asi deset slepic, čtyřicet nebo padesát králíků a já nevím, co tam teď dědovi běhá. Myslím, že prase teď nemáme. (smích)

Myslíte si, že jste na MG oblíbený?

Být oblíbený není to nejdůležitější. Já se snažím mít ty děti, které učím, rád. A to je to, co jim můžu dát. A to, jestli je člověk oblíbený, nebo ne, je otázka vždycky jenom nějakých chvílkových nálad. Na to by se asi nemělo hrát. Když máte své studenty rádi, tak snad někteří budou mít rádi i vás.

Ocitl jste se někdy v situaci, ve které jste byl rád, že umíte anglicky?

To nevím. Ale že bych byl v nějaké situaci, kdy mně to zachránilo život, to bohužel ne. Musím zklamat své studenty. Ne, angličtina mi život ještě nezachránila. (smích)

Kam byste chtěl v životě jet?

Nejsem typ člověka, který by rád cestoval. Když můžu být doma, tak zůstanu doma. Jsem hodně pohodlný. Až na to, že jsem strávil čtrnáct dní v Londýně, kde jsem učil. To byla neocenitelná zkušenost. Ale jinak mě neláká jezdit.

A máte nějaké oblíbené místo, kam se třeba rád vracíte?

Třeba mám rád Vranov a v okolí Mokré některá malá místečka, o kterých nikdo neví.

Proč jste se rozhodl učit angličtinu?

Původně jsem chtěl učit češtinu a občanskou výchovu, ale nevzali mě na vysokou školu. Tak jsem šel na jazykovou školu na angličtinu.

Jste rád, že to takhle dopadlo?

Určitě ano, protože je to velice zajímavý obor a umožňuje mi to dělat to, co jsem chtěl dělat.

Setkáváte se pořád s některými studenty, i přesto, že už nechodí na MG?

Ano poměrně často, ale jen s některými.

Myslíte si, že učíte dobře?

To je těžká otázka. To nikdo neumí říct, co je dobré učení. Víme jen, že dobrý učitel je ten, který dokáže žáky pro ten předmět nadchnout, ale to, jestli učí dobře, je potom hodně subjektivní. Chtěl bych učit nejlíp na světě, ale nevím, jestli to dělám správně.

Jakou si myslíte, že máte povahu?

V první řadě si myslím, že jsem plachý, jsem takový, že nejsem moc společenský. Potom jsem klidný, někdy až moc. Neumím se moc rozčilovat. Nevím, jsem takový nezajímavý.

Autorky článku:

Kateřina a Tereza Hlaváčkovy a Alžběta Trojanová z tercie.

Rozhovor se slečnou profesorkou Ivanou Závodníkovou

Rozhodly jsme se trochu vyzpovídat novou slečnu profesorku Ivanu Závodníkovou. Doufáme, že budeme mít ještě příležitost ji poznat, protože i ta chvílka, kterou jsme s ní strávily, byla moc příjemná a takto jsme se již dlouhou nezasmály☺.

Jak se Vám zatím líbí na Moravském gymnáziu?

Zatím se mi tu moc líbí (smích), ale je to jako na houpačce. Jedna hodina je úžasná, že svou práci chci dělat a druhá horší, že už to nechci dělat.

A studenti?

Jak kteří... I u nich je to jako na houpačce. Jeden den jsou skvělí a druhý den už zase nejsou.

Nemohly jsme si nevěšimnout Vašeho milého přízvuku. Odkud jste?

Ze Slovenska. No a mám hrozný přízvuk. Jako Brňačka nejsem (*smích*).

V hodinách jste se zmínila, že jsme Vaše první škola. Kde jste studovala?

Na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně.

Kdy jste se rozhodla učit? A kdy jste se rozhodla učit fyziku?

Učit jsem se rozhodla na střední škole. Studovala jsem “průmyslovku” a chtěla jsem jít na VUT, ale přístup k ženám na této škole byl, jako bychom měly hodnotu nějakého dobytka někde na horách a řekla jsem si, že tohle nechci. Takže jediné místo, kde jsem stále mohla studovat techniku a kde by učitelé nedělali rozdíly mezi klukem a holkou, mě napadl “pajdák”. Tam jsem si řekla, že by bylo super učit. To jsem si myslela do bakaláře (*smích*). Pak mě to přestalo bavit, ale teď mě ta práce opravdu baví.

Co Vás na fyzice nejvíc baví a co učíte nejraději?

Nemusím se nic učit nazpaměť. Jednou, když to pochopíte, tak už to umíte napopád. A nejraději učím asi elektřinu.

Jak vycházíte s kolegy?

Kolegové jsou úžasní, (*smích*) ve všem rádi pomůžou, jsou opravdu skvělí.

Co Vás dokáže nejvíc vytočit?

Nejvíce vytočit mě dokáže hloupost. Žáci jsou někdy tak drzí a mají hloupé poznámky, že se tomu nezasměju já ani nikdo jiný, jenom je to drzé a hloupé.

Změnila jste se při nástupu na Moravské gymnázium?

Já si myslím, že mě to neovlivnilo, jsem pořád stejná (*smích*), že mi to jako nestouplo do hlavy. (*ironicky řečeno*)

Jak byste popsala samu sebe?

(*smích*) Mám smysl pro humor, jsem zábavná (*smích*), milá, hodná, dá se se mnou domluvit na čemkoliv (*smích*).



Jihomoravský kraj

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Kdybyste mohla být kdokoliv na světě, kdo by to byl a proč?

Hmm... Johnny Deep *(smích)*.

Byla byste ráda pirát?

Byla bych ráda sama se sebou jako s Johnnym Deepem *(smích)*.

Co ráda děláte ve volném čase? Jaké jsou Vaše záliby?

Ráda fotografuji, web design.

A co třeba ráda fotíte? Třeba nějaké krajiny?

Néé...*(smích)* Lidi, ale spíše portréty, kde můžu vytáhnout charakter člověka. Snažím se ho vyfotit v prostředí, které je mu nejbližší.

Jakou ráda posloucháte hudbu a co ráda čtete?

Rock. Takový starý klasický rock. A knihy? Četla jsem hodně ruskou literaturu.

Máte nějaký sen do budoucna?

Ano, být nejlepší fotografka na světě *(smích)*.

A plní se Vám to zatím?

Já teď dělám nové webové stránky, které budou úplně úžasné *(smích)*. A chci dělat design na CD, jako plakáty kapelám a to se mi plní.

Životní motto?

To je spíš takový citát od Svatopluka Čecha:

Jsme malí, slabí, dosti těchto řečí. Sláb jen ten, kdo ztratil v sebe víru a malý jen ten, kdo má jen malý cíl (smích).

Mini dotazník:

Oblíbená barva: modrá.

Oblíbené zvíře: (bez zaváhání) kočka.

Oblíbená země: Austrálie.

Oblíbená květina: (přemýšlí) třeba růže... Rudá? Třeba...*(smích)*

Nejoblíbenější film, nebo seriál: Big Bang Theory. Nečekaně (smích).

Zima, nebo léto: Léto, ale už se těším na zimu.

Sukně, nebo kalhoty? V létě sukně, v zimě kalhoty (smích).



Hlavně si jděte za svým snem. Až vás napadne, co budete chtít dělat, tak se vykašlete na to, co vám říkají ostatní, rodiče, učitelé, já, kdokoliv. Prostě, jak vás napadne, v čem byste byli šťastní, jděte si za tím a neříkejte si, že na to nemáte. Tak bych to ukončila (smích).

*Za rozhovor děkují profesorce **Katka Jilková a Anna Bartošíková, kvarta.***

Rozhovor s profesorem Mgr. Milanem Kalandříkem

Kde jste byl zaměstnán před nástupem na Moravské gymnázium?

Bezprostředně před nástupem na Moravské gymnázium jsem pracoval 6 let na gymnáziu v Mikulově a předtím jeden rok na základní škole ve Slušovicích, ve Zlínském kraji.

Jak jste se dozvěděl právě o Moravském gymnáziu?

Já jsem víceméně chtěl do Brna z různých důvodů, ať už tedy profesních nebo osobních. Sháněl jsem místo a Moravské gymnázium jsem si našel na internetových stránkách, zaujalo mě a tak jsem poslal žádost. Na základě žádosti jsem byl pozvaný k výběrovému řízení, ve kterém jsem byl vybrán, a proto tady učím.

Co jste vystudoval za obor na vysoké škole a co Vás k tomuto oboru přivedlo?

Vystudoval jsem učitelství pro střední školu biologie – dějepis na Univerzitě Hradec Králové, potom ještě dálkově zeměpis. A co mě k tomu přivedlo? Předmět, který mne zajímal odmala, byl dějepis a ta biologie přišla zvláštní náhodou. Ve 3. ročníku jsme si měli vybírat semináře a nějakým nedopatřením se tam vloudila biologie do volné kombinace. Mě to zaujalo a pak, když jsem si hledal místo na vysokých školách, jsem zjistil, že můžu dělat antropologa a že už více kombinací dějepisu s biologií není. A v Hradci Králové tato kombinace právě byla, tak jsem to chtěl zkusit. Podařilo se, dostal jsem se tu na učitelství a vystudoval jsem. Říkali mi, že jsem byl první v České republice, zatím.

Jaký je Váš názor na státní maturity?

Myslím si, že ten koncept není špatný. Mělo by být nějaké srovnání, ale myslím si, že provedení je pořád administrativně náročné, složité a uvítal bych (asi všichni učitelé v České republice) nějaké zjednodušení, protože těch papírů, pravidel a různých věcí je kolem toho hrozně moc. Zkrátka mi to přijde strašně složité a překombinované.

Odkud pocházíte a jaké bylo Vaše dětství?

Ó, tak to je velice široká otázka. Zkusím to nějak rozvést. Pocházím ze Zlínského kraje, z města Uherský Brod, kde jsme s rodinou bydleli od mých šesti let. Tam jsem chodil na základní školu, na osmileté gymnázium a částečně jsem městské dítě, i když maloměstské, protože Uherský Brod je malé městečko. Bydleli jsme na okraji a příbuzenstvo jsme měli na vesnici. Takže k přírodě jsem měl vždycky vztah. A k historii jsem se dostal přes kamaráda, protože můj nejlepší známý byl hrozný fanatik do dějepisu. Uměl vyjmenovat všechny římské císaře, od prvního až do posledního za sebou. Dělal stále nějaké referáty. A když jsme byli ve 3. ročníku na gymnáziu, tak řekl, jestli bych s ním nechtěl dělat SOČ – středoškolská odborná činnost, tak jsme se do toho pustili. Dělalí jsme SOČ o židovském hřbitově v Uherském Brodě. A protože jsme s ní celkem dobře uspěli na kraji, tak jsem si řekl, že zkusím ten dějepis, i když jsem si původně moc nevěřil, protože tehdy byl hrozný přetlak studentů na dějepis.

Co děláte ve svém volném čase? Jaké jsou Vaše koníčky?

Volného času poslední dobou moc nemám. Ale výhodou mé práce je to, že se do jisté míry s koníčky překrývá. Co se týče biologie, chovám různá domácí zvířátka, ne úplně tradiční. Měl jsem už leccos, od kudlanek, lupenitek, pakobylek, švábů, brouků. Měl jsem vlastně celý chov tropických druhů brouků. Ale teď už jsem to musel redukovat, protože by nám to přeteklo v bytě a už není kam dávat krabice se zvířaty a poslední, která mi zbyla, byly mnohonožky. Takže to je jeden koníček a druhý koníček jsou filmy. Na škole, na které jsem učil předtím, jsem vedl školní filmový klub. To mě také baví. Sleduji, co kdo zrovna natočí, a když mám chvíli čas, tak se i podívám.



Jaké předměty Vás ve škole bavily?

Mě bavilo vždycky všechno, s výjimkou tělocviku. Tělocvik mi nešel. Byl jsem dost nešikovný, to přiznávám, ale na každém předmětu mě bavilo něco. Bavila mě hodně i fyzika, chodili jsme na přednášky z astrofyziky. Potom jsem měl velký problém s výběrem předmětu, protože jsem pořád nevěděl.

Jakou posloucháte hudbu?

S tím, jak člověk učí ten dějepis, postupně zjišťuje to, že většina interpretů, které poslouchá, je již dávno po smrti. V současnosti mám samozřejmě kapely, které mě baví, ale tak jsem nějak zamrzl na interpretech, jako jsou Doors nebo Pink Floyd. Z českých, ze současných, například Trabant nebo Tata Bojs. V současné době již ale nemám čas sledovat novinky ze světa hudby.

Co je Vaším snem?

Mým snem, já nevím. Rád bych se někam podíval trochu dál po světě. Vždycky, když jsme začínali na škole, tak jsme říkali, že pojedeme do tropického deštného pralesa, alespoň na čtrnáct dní. A jednomu známému se to podařilo. Před rokem byl v Nikaragui, kde si čtrnáct dní nějak zajistili a spali tam někde pod stanem. Tak to by mě bavilo, vyjet někam, třeba i na měsíc, na dva. Podívat se do toho zeleného pekla, to by byl pro mne splněný cestovatelský sen. Co se týká osobního života, to jsem celkem spokojený. Tam žádné speciální přání nemám, snad jenom hodně a snaživé studenty.